

בש"פ 5753/20 - דוד שלו נגד מדינת ישראל

בבית המשפט העליון

בש"פ 5753/20

לפני: כבוד השופט מ' מזוז

המבקש: דוד שלו

נגד

המשיבה: מדינת ישראל

בקשה למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט ש' פרידלנר) בעמ"ת 44050-07-20 מיום 21.7.2020

בשם המבקש: עו"ד רז קרן ישועה

החלטה

1. בקשה לפי סעיף 53(א1) לחוק סדר הדין הפלילי (סמכויות אכיפה - מעצרים), התשנ"ו-1996 (להלן: חוק המעצרים), למתן רשות לערור על החלטת בית המשפט המחוזי בבאר שבע (השופט ש' פרידלנר) בעמ"ת 44050-07-20 מיום 21.7.2020, בה התקבל ערר המשיבה על החלטת בית משפט לתעבורה באשדוד (השופט נ' חקלאי) במ"ת 4679-06-20 מיום 19.7.2020.

2. ביום 14.6.2020 הוגש לבית משפט לתעבורה באשדוד כתב אישום נגד המבקש המייחס לו ביצוע עבירות של נהיגה בהיותו בלתי מורשה לנהיגה ובזמן פסילה, אי-ציות להוראת שוטר ונהיגה ללא ביטוח. על פי עובדות כתב האישום, ביום 11.6.2020 בשעה 14:30 נהג המבקש באופנוע באשדוד, הגם שמעולם לא החזיק ברישיון נהיגה, ובהיותו פסול מלקבל או להחזיק רישיון נהיגה בהתאם לגזר דין שניתן בעניינו בתיק אחר, כאשר שוטר שהיה במקום עצר אותו לצורך הזדהות. בתגובה, החל המבקש בבריחה רגלית, שעה שהשוטר דולק בעקבותיו, אך לאחר מרחק מה עצר הוא ממנוסתו נוכח אימו של השוטר בדבר שימוש בטייזר.

עמוד 1

3. בד בבד עם הגשת כתב האישום הגישה המשיבה בקשה למעצרו ולפסילתו של המבקש עד לתום ההליכים נגדו. בהחלטה מיום 16.6.2020 קבע בית משפט כי קיימות ראיות לכאורה המבססות את המיוחס למבקש בכתב האישום, וכי מסוכנותו הזועקת, המצויה ברמה הגבוהה ביותר, מקימה עילה למעצרו. זאת, שעה שמדובר במי שלחובתו עומד עבר תעבורתי עשיר, הכולל הרשעות קודמות בגין עבירות של נהיגה בהיותו בלתי מורשה לנהיגה ובזמן פסילה, בגדרן הושתו עליו עונשי מאסר בפועל ועונש מאסר מותנה; וכן עבר פלילי מכביד, הכולל שלוש הרשעות קודמות בגין עבירות של תקיפה הגורמת חבלה של ממש, תקיפה סתם, איומים, היזק לרכוש והפרת הוראה חוקית, בגדרן הושתו עליו עונשי מאסר בפועל. נוכח האמור קבע בית משפט השלום כי אין לתת אמון במשיב, אשר "סיגל לעצמו תרבות עבריינית במישור התעבורתי ומפגין פעם אחר פעם זלזול מוחלט בהוראות החוק ובתי המשפט", וכי לא ניתן לאיין את מסוכנותו אלא בדרך של מאסר מאחורי סורג ובריא.

חרף קביעות נחרצות אלה, הורה בית המשפט על הגשת תסקיר מעצר שיבחן את אפשרות לשחרור המבקש לחלופת מעצר, לרבות מעצר בפיקוח אלקטרוני, וזאת עד ליום 28.6.2020. בהמשך ולבקשת שירות המבחן, נדחתה הגשת התסקיר ליום 7.7.2020. ואולם, בדיון שהתקיים במועד זה לא הוגש תסקיר בעטייה של שביתת העובדים הסוציאליים, ומשכך נדחה הדיון.

4. לבקשת בא-כוח המבקש התקיים ביום 13.7.2020 דיון במהלכו הוצגה לבית המשפט חלופת מעצר, נחקרו המפקחים המוצעים ונשמעו דברים מפי המבקש, בסיומו דחה בית המשפט את מתן החלטתו באשר למעצר המבקש עד תום ההליכים לצורך קבלת תסקיר, שנקבע כי יוגש עד ליום 16.7.2020.

5. ביום 19.7.2020 ניתנה החלטת בית משפט על מעצר המבקש בפיקוח אלקטרוני, בכפוף למתן ערבויות נוספות, וזאת בטרם התקבל תסקיר עקב הימשכות שביתת העובדים הסוציאליים. בהחלטה צוין כי בהיעדר צפי לקבלת תסקיר מוצדק לשקול היתכנות שחרור המבקש לחלופה שהוצעה על ידו, על בסיס בחינתו של בית המשפט את המפקחים המוצעים, וכי בבחינת מכלול השיקולים נמצא כי מעצר בפיקוח אלקטרוני נותן מענה הולם למסוכנות הנשקפת מהמבקש. בית משפט ציין, בהתייחס להוראת סעיף 22(ב)(2) לחוק המעצרים - הקובעת כי בית המשפט לא יורה על מעצר בפיקוח אלקטרוני של עצור ללא קבלת תסקיר אלא "מטעמים חריגים שיירשמו" - כי ההמתנה הממושכת לקבלת תסקיר, שעקב השביתה לא ברור מתי יתקבל, בשילוב עם מצב החירום הקיים, מהווים טעמים חריגים כנדרש. לצד זאת, הורה בית המשפט על הגשת תסקיר בתוך 60 יום.

6. המדינה עררה על החלטה זו לבית המשפט המחוזי. ביום 21.7.2020 קיבל בית המשפט המחוזי את הערר והורה על מעצרו של המבקש מאחורי סורג ובריא עד תום ההליכים נגדו. זאת, בהיעדר יכולת ליתן אמון במבקש נוכח הישנות העבירות מושא כתב האישום ובשל עברו התעבורתי והפלילי כמתואר לעיל. בתוך כך, עמד בית המשפט המחוזי על התייחסות שירות המבחן למבקש, כפי שהובאה בתסקיר עונש שהוגש בהליך אחר בו הורשע המבקש. כן הוער כי אף המפקחים המוצעים אינם מספקים פיקוח אנושי מיטבי, בשים לב לחלק מאמירותיהם בדיון בפני בית משפט השלום המגלות גישה המקלה בחומרת התנהגותו של המבקש. ובאשר להוראת סעיף 22(ב)(2) לחוק המעצרים, נקבע כי במקרה קיצוני זה, בו לא ניתן ליתן כל אמון במבקש אשר הפר פעם אחר פעם את האמון שניתן בו, ואף חזר לסורו לאחר שהצהיר עוד בהליכים קודמים בהם הורשע כי הוא מעוניין לשנות את דרכו, לא היה מקום להורות על מעצרו בפיקוח אלקטרוני ללא קבלת תסקיר מעצר.

7. מכאן הבקשה שלפניי, בה נטען כי שגה בית המשפט המחוזי שעה שהחליט על מעצר המבקש מבלי להמתין לתסקיר המעצר. עוד נטען כי בית המשפט עשה שימוש שלא כדין בתסקיר עונש שהוגש בתיק קודם בעניינו של המבקש, וכי לא היה מקום לפסול את חלופת המעצר והמפקחים המוצעים ללא התרשמות ישירה מהם, תוך התערבות בממצאים שקבע בית משפט השלום.

8. דין הבקשה להידחות.

כידוע, רשות לערור ב"גלגול שלישי" על החלטה בענייני מעצרים תינתן ככלל במקרים שבהם מתעוררת שאלה בעלת חשיבות כללית החורגת מעניינם הפרטני של הצדדים להליך, או בהתקיים נסיבות חריגות של פגיעה קיצונית במבקש (בש"פ 2173/12 אל גיני נ' מדינת ישראל, פסקה 6 (22.3.2012); בש"פ 184/16 קלדרון נ' מדינת ישראל, פסקה 5 (8.1.2016)). אין זה המקרה שבפנינו.

החלטתו של בית המשפט המחוזי תחומה לנסיבות הספציפיות של בחינת המסוכנות הנשקפת מהמבקש, לשאלה האם ניתן ליתן בו אמון, ולהשפעתם של פרמטרים אלה על קיומם של טעמים חריגים לשחרור המבקש בטרם הוגש תסקיר בעניינו. משכך, ההחלטה אינה מעוררת כל שאלה בעלת חשיבות עקרונית כללית החורגת מענייניו הפרטניים של המבקש. איני סבור שנפל פגם בהערתו של בית המשפט באשר לאמור בתסקיר קודם בעניינו של המבקש, אך מכל מקום הערה זו הייתה בשולי החלטתו, וניכר כי במוקד ההחלטה עמדה מסוכנותו הרבה של המבקש, כפי העולה מכך שחזר לסורו שוב ושוב, תוך הפרות החוזרות ונשנות מצדו של האמון שניתן בו. ראוי לציין כי דברים נוקבים לענין זה נאמרו כבר על ידי בית המשפט לתעבורה, אף שבסופו של דבר לא קיבלו ביטוי בהחלטתו האופרטיבית.

9. אשר על כן הבקשה נדחת.

ניתנה היום, ד' באלול התש"ף (24.8.2020).

ש ו פ ט